

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Landstthinget. № 31.

Tredie Session.

32te Møde.

Tirsdagen den 25de November.

(Fortf.)

Riref (fortsat): Dette Misforhold holdt jeg i Udvalget, hvoraf jeg dengang havde den Ære at være Medlem, paa det Bestemte paa at faae rettet, og den høitærede Finantsminister gik ogsaa ind derpaa. Han fulgte altsaa et fast Princip, og meente, saaledes som jeg tillod mig at udtale, at paa den Maade skete Retfærdigheden: Fyldest. Det er han gaaet ind paa, og jeg skjønner da ikke, hvorfor han nu netop vil opstille det modsatte Princip og sige: „med Hensyn til Postembedsmændenes Lønning gaaer det slet ikke an; her er noget ganske Særegent for Kjøbenhavn; her skulle de fast ansættes, derimod er det ligegyldigt, hvorledes de blive behandlede udenfor Kjøbenhavn, Ljenesken skeer Fyldest alligevel“; men det troer jeg tilforlædelig ikke. Jeg troer, at, naar de Summer, som ere bestemte til Contoirhold, blive ordnede saaledes, at vedkommende Postmester, som skulde have 1 eller 2 Fuldmægtige eller Postskrivere, hvad man nu vil kalde dem, fik Saameget deraf, som var bestemt som Gage for dem, saa vidste de, hvad de fik. Men jeg har seet med Forundring, af de senere Dplysninger, vi have faaet igaar, at man endogfaa har Skrivere til 5 Rbd. om Maanedes, altsaa 60 Rbd. om Aaret. Det Arbejde, som en saadan Mand kan yde, maa da ogsaa være deres, og jeg troer, at, naar det overlades til Postmestrene udenfor Kjøbenhavn selv at antage disse Godtkjæbsfolk, saalider Publicums Interesse derved. Jeg troer ikke, at Postmestrenes Vigilance og Opmærksomhed, om den end er god, kan udføres i den Grad, som hvor der er fast ansatte Postfuldmægtige eller Postskrivere. Det er dog vistnok saa, at, naar man figer noiere ind

deri, vil det vise sig, at det egentlig for Sørfsteparten er de Underordnede, der ere de rette Arbeidere, og jeg troer, at Postfuldmægtigen i mange Provindsbyer har, saa at sige det hele Arbejde. Jeg vil ikke sige, at det er saaledes paa alle Steder; thi der er jo Forskiel derpaa; men der er mange Steder, hvor Arbejdet udelukkende hænger paa Fuldmægtigen, og det ikke alene i denne Stat, men ogsaa i flere andre Stater, saa jeg tilforlædelig ikke er bleven rokket det Ringeste i min Beslutning med Hensyn til det af mig særskilt afgivne Botum. Jeg vilde ønske, at eideel af det ærede Things Medlemmer vilde udtale sig derom; thi jeg kan med min bedste Villie, som sagt, ikke indsee eller skjønne, at der kan være nogen Grund til, at Forholdene skulde stille sig anderledes for Kjøbenhavns Vedkommende end for den øvrige Deel af Landet. Den høitærede Finantsminister, som jeg forrige Gang imødegik med Hensyn til en Uttring, han havde brugt, sagde, at det vilde være noget ganske Andet, naar det var et Forslag, hvorved man skulde forandre Noget aldeles, saaledes at det blev noget heelt Nytt; men det er det dog virkeligt; her er jo dog en heel Omordning, som jeg tillod mig at sige, og han har ikke imødegaaet mit separate Botum med nogen Grund, som jeg i ringeste Henseende kan finde at være tilstrækkelig til i nogenformhelst Retning at svække det, som af mig er udtalt saavel i Bestænkningen som under Sagens første Behandling. Det er meget let at sige: „det er ikke noget Nytt, det er det Bestaaende, hvorpaa der blot skal rettes lidt; det skal ikke saaledes undergaae Forandring“; men han skylde dog Bevistet derfor. Jeg skal saaledes tillade mig at afvente, om Nogen af det høitærede Things Medlemmer vil udtale sig om det af mig stillede Forslag; det skulde være mig kjært at høre forskellige Meninger derom.